

— Нѣмаме, мое чедо. Но ти нали нѣма да кажешъ на братчетата си?

— Нѣма, майко.

Нѣщо заседна въ гърлото ми; тя милваше главата ми и азъ усѣтихъ една топла сълза на челото си. Вѣнъ валѣше едѣръ снѣгъ. Нѣколко врачета кацнаха на побѣлѣлата вишня и се сгушиха въ перушината си. Снѣгътъ застилаше селото; уличкиѣ и хижитѣ побѣлѣха, стрѣхитѣ станаха ниски, ниски до замята. Майка извика по-малкиѣ братчета.

— Слушайте, деца — ние съ бацьо ви отиваме при Дѣдо Коледа да му кажемъ, какво да ви донесе. Ще се върнемъ довечера за бѣдника. Ще стоите въ кѣщи и нѣма да се карате. Тѣ ни гледаха съ опулени, радостни очи. Когато излѣзохме на двора, майка се отби подъ сайвана и взе торбитѣ, увити въ кърпа. Азъ разбрахъ, че тукъ ги е скрила, да не видятъ малкиѣ. И трѣгнахме. Мекиятъ снѣгъ валѣше все така едро и бавно; краката ми, увити въ дебели навуца, потѣваха въ дълбокия снѣгъ по пѣтя. Наоколо бѣше тихо, толкова тихо, че се чуваше какъ вали снѣгътъ. Една лека мъгла забулваше баиритѣ и дърветата, отъ коминитѣ кротко се разнасяше синия димъ, нѣкъде грачеше гарванъ. Мушналъ рѣще въ джобовѣтѣ си, азъ съ мжка газѣхъ снѣга, а майка вървѣше мълчаливо. Само отъ време на време ме питаше:

— Студено ли ти е, чедо?

— Не.

Какъ ще ѝ кажа — нали отиваме за брашно: хлѣбъ и бѣдникъ да имаме въ кѣщи. По пѣтя срѣскахме шейни, впрегнати въ побѣлѣли отъ снѣгъ биволи, подъ чергилата надничаха сгушени жени и деца. Скоро се отбихме отъ пѣтя и поехме пѣте-